

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristo petih vrst po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 1. oktobra.

Danes je druga seja. Prečita se cela vrsta peticij, mej njimi jedna, katero je grof Coronini posebej podpiral. Poslancem se izroči več poročil iz raznih odborov. Zanimivo je zlasti poročilo o končnem državnem računu stroškov in dohodkov l. 1881. Na dnevnem redu je novela k postavi o eksekutivnih prodajah, o kateri bodem še posebej poročal. Omenjeno bodi tukaj le, da brani dolžnika proti neusmiljenostim upnikovim in skuša tožne stroške zmanjšati. Vsega pobrati dolžniku, do čista sleči in oropati, upniki ne smejo več; s tem pa je razsajanju kapitala zopet nekoliko opovira narejena, kar pa požidovljenemu liberalizmu ne ugaja. Zato so to novelo tudi levičarji v zbornici grajali, desničarji vrolo zagovarjali, najprve tirolski poslanec Neuner pa naš slovenski zastopnik g. Pfeifer. Njegovemu spretnemu govoru so desničarji živahno potrjevali. Novela je bila zatem vsprejeta.

Predsednik je kmalu v začetku seje si izprosil pooblastila, da v imenu zbornice čestita svetlemu cesarju k bližnjemu godu v ponedeljek 4. t. m. Prihodnja seja bode v torek.

Mnogo se govori o premembah na ministerstvih stoli. Pravijo, da bode Taaffe odpravil Pražaka, Dunajevskega in Falkenhayna ter pozval pristavešev iz nemško-avstrijskega kluba. Chlumeckemu je baje namenjeno finančno ministerstvo, toda nečega vsprejeti, ker se nadeja sam postati predsednik ministerstvu. Zato misli Taaffe že na mladega grofa Lariša. Zopet drugi širijo novico, da bode grof Coronini ali knez Hohenlohe sestavljati imel novo ministerstvo, ki bi se imelo naslanjati na poslance nemško-avstrijskega kluba, na Coroninijevce, Poljake in Bukovince. Tako bi možno bilo, pravijo, glasove nemških konservativcev pa čeških, hrvatskih in slovenskih poslancev pogrešati in njih zahteve prezirati. Podobno pišejo oficijozna peresa v razne liste.

Temu nasproti zbirajo in pogovarjajo se desničarji prav marljivo. Še ravno danes je 70. leto svoje starosti obhajajoči monsignore Greuter došel, čeravno bolehen in slab ter daje na vse strani modrih nasvetov. Položaj je resnoben, vendar opasen še ni.

Kako dolgo bodo sedaj poslanci skupaj, ali do 4. ali do 15. novembra ali samo do 30. oktobra, to še ni določeno. Eksekutivni odbor je po 4urnem posvetovanju imel pogovore z ministerskim predsednikom.

Vzhodno vprašanje.

E—n. „Times“ prinašajo vrlo važen dopis svojega Rimskega dopisnika g. Stillmanna, ki je več let živel v vzhodni Evropi in imel zveze z mnogimi odličnimi osebami.

Vse to, kar se sedaj govori o orijentskem vprašanju, ne more biti precizno, samo trije cesarski kabineti poznajo resnico. Časnikarske sodbe se opirajo na premišljevanja, katere sile so prizadete v velikem vprašanju, kateri interesi, katere politične težnje, katera nasprotstva in plemenske simpatije.

Ima li Angleška interes na Balkanih? g. Stillmann piše: Moram še le srečati človeka, ki mi dokaže, kakim načinom bi navzočnost Rusov v Carigradu škodovala angleškemu koristim, in jaz mislim, da ta strah je ostanek predsodka, sličnega onemu, po katerem so Angleži slutili nevarnost, ako se Napoleon vrne.

Jaz sem prepričan, nadaljuje Stillmann, da je nemogoče, uliti novo politično življenje v cesarstvo turško in jaz bi se drzno svetovati Angležem, da sklenejo zvezo z Rusijo, po kateri bi bilo Rusom svobodno, posesti Carigrad po njihovej volji.

Vstično vprašanje je vrlo velikega obsega in globoko. Rusija želi imeti nadzorstvo nad vsemi južnimi Slovani in to znači nevarnost za Avstrijo, ako ima Rusija v trdnej oblasti zapadno obrežje Črnega morja v vojnem oziru, imajoča simpatije južnih Slovanov v etičnem oziru. Samo skupna zveza drugih evropskih vlastij more odvrniti gospodstvo rusko po vsem balkanskem poluotoku. Obstoj Avstrije bi bil odvisen od povelj ruskih v tem slučaju.

Ako je Bismarck gotov dosti dolgega življenja in spretnosti Nemčije, da gleda strašanski boj mej Avstrijo in Rusijo, v tem slučaju moram sklepati, da je za Bismarcka osoda Avstrije predmet čisto platoničnega razmišljanja.

Neumno je, govoriti o kompenzaciji za Avstrijo v vzporednej črti proti morji Egejskemu, kajti Avstrija in Rusija se gledata na Balkanih iz oči v oči in Avstrija bi morala braniti Bosno in Hercegovino.

In ako se reši to vprašanje, je mogoče, da nastane drugo vprašanje, v katero se bode morala mešati Nemčija.

Stillmann omenja simptome bodoče vojne mej Rusijo in Nemčijo. Nastala bodo vprašanja, ki se bodo težje rešila nego vprašanje o Carigradu. Vrhu tega bode Rusija hotela zmirom umešavati se, kjer biva prebivalstvo slovansko. Pa če je ta nevarnost še daleč za Nemčijo, še dalje je vsaka nevarnost za Angleško.

Za Nemčijo in Avstrijo more biti nevarna navzočnost Rusov v Carigradu, za Angleže pa ne: „in kdor misli nasprotno, mora dokazati. Jaz simpatizujem z Rusi in interesom civilizacije navzočnost Rusov v Carigradu ne bi bila škodljiva.“

Razvidno je, na koliko se je obča situacija od Krimske vojske zboljšala za Rusijo in kako se je javno mnenje v Evropi sprijaznilo z mislijo, da Turki nemojo obstanka v Evropi in da mladi balkanski narodi so naravni dediči bisurmanskega gospodarstva.

Hyperkritika?

(Konec.)

Bismarck potrebuje zveze z Avstrijo in z Rusijo, vsake iz posebnih vzrokov. Ravno sedaj pa je on v trdni zvezi z obema državama. Bismarck ne more očitno razodeti, da dela proti Rusiji, ob istem času, ko je Velikonemčija zvezana z Rusijo. Ako hoče torej Rusija delovati na Balkanu zares v prid balkanskih Slovanov, je ob istem času ne more očitno zavirati njen zaveznik Bismarck. Če mu je možno zaprečiti upliv ruski po drugi poti na Balkanu, Bismarck to gotovo stori; ali da bi se izjavil naravnost proti Rusiji, tega ne more. V tem oziru služi dobro Avstrija. Ta po Madjarih sama dela proti Rusiji in slabi že iz tega uzroka zvezo z Rusijo; vsled tega je Bismarcku kaj lahko še po svoje delovati na to, da se izpolnjuje madjarski upliv.

Bismarck ima več in tehtnijih vzrokov za zvezo z Rusijo, nego z Avstrijo. Velikonemčija si manj škoduje, ko bi izgubila zvezo z Avstrijo, nego z Rusijo. Ako bi nastale torej razmere take, da bi ne mogel Bismarck zagovarjati jednako močno zvezo z Avstrijo in Rusijo, popusti rajši nekoliko ali pa tudi do cela zvezo z Avstrijo nego z Rusijo. V Avstriji se ne more nič zgoditi, kar bi preveč škodovalo Velikonemčiji, kajti tu delajo razne sile za interese velikonemške, tudi ko bi ne bilo Bismarckove roke blizu. Nasprotno pa utegne Rusija veliko škodovati Nemčiji, ne da bi mogla Nemčija dovolj braniti se.

Po vsem tem torej Bismarck nikakor ne more odkrito žaliti Rusije ali pa se ji kazati kot odkrit nasprotnik.

Taka je sedaj tudi glede na Balkan in specialno glede na Bolgarijo. Bismarck se vede na zunaj tako, da mu ne more ruska diplomacija očitati ničesar. Vse pa kaže, da Avstrija se ne obrača brez Bismarckovega upliva proti Rusiji s tem, da tako marljivo čuje nad „samostojnostjo“ bolgarsko. Avstrija se da laže zavesti, ker jo obdelujejo Madjari in sicer vedno zaslepljeni Madjari.

Avstrijska diplomacija se sama tudi lahko izgovarja, da ne more drugače postopati, češ, da Madjari tako zahtevajo. V Avstriji torej narodi nikdar prave ne izvedo, ako se obrača Avstrija proti ruskim interesom, koliko je kriva na takem postopanju Velikonemčija in koliko madjarska politika. V tem pogledu ima Bismarck v Avstriji nasproti Rusiji najsrečnišo zaveznico; še le poznejša doba razkrije diplomatske akte, koliko je Bismarck v sedanji dobi in v sedanjem konkretnem slučaju gledé na Bolgarsko uplival na Avstrijo, da se nagiblje za „samostojnost“ Bolgarske proti Rusiji in za interese velikonemške. Veliko si razložita Bismarck in avstrijska diplomacija samo ustno in vsled tega se resnica na mnogo strani nikdar ne razkrije.

Ni čuda, če je ruski narod jako oprezen in nezaupen nasproti avstrijski diplomaciji. Ni čuda, če tudi avstrijski Slovani ne pozdravljajo z veseljem vsakega koraka naše diplomacije. Madjari se brigajo za zunanjo politiko; veliko bolj bi se morali brigati Slovani za njo, ker je madjarska politika jako nevarna Avstriji. Avstrijo mora skušnjava poučiti, kje ima prave zaveznike in še bolj, kje je nje prava bodočnost.

Avstrija hoče z Velikonemčijo odnesti vzhodno vprašanje; v tem deluje Avstrija proti sebi, kakor

proti Rusiji. Ruska diplomacija se daje motiti, da bi Velikonemčija v tem vse še bolj pripravila tudi zase. Ako bi Rusija postopala odločno v Bolgariji, bi končno pravo barvo Nemčija pokazala tudi na zunaj. Sicer je že govorjenje, da opominja in je opominjal Bismarck Rusijo k „zmernosti“ in da se je „dobrega“ nadejati, kajti tudi zunanji ruski minister Giers da je „zmeren“ diplomat. Ob enem tolaži nemška diplomacija razjarjene šoviniste avstrijske in velikonemške s tem, da ima tudi glede na Bolgarijo Bismarck „več nego jedno železo v ognju!“ Nate!

Ali imamo prav ali ne, da smo pesimistični; mi nikakor ne verujemo, da bi bil Bismarck izgubil dosedanjo moč, ampak trdimo, da je glede na Rusijo ravno zdaj nasproti svojim domačim nemškim prijateljem v veliki stiski. Iz posebnih uzrokov so namreč zadnje tedne zagnali, zlasti tudi v Avstriji nemško-židovski listi velik krik proti Bismarcku, kakor da bi ne varoval dovolj Avstrije in nemških interesov v Bolgariji. Ti listi pač dobro vedo, da Bismarck ne drži križem rok in da mora z ozirom na zvezo z Rusijo prikrito delati; ako kljub temu kriče, ima za to naša „hyperkritika“ dvojen odgovor: Ali je vse tako napleteno, da bi Rusijo zaslepili, ali pa je židovsko častništvo kakor si bodi podkupljeno, ker vendar ve, da sili Bismarcka odgovorjati, kjer so mu usta zaprta.

Židovstvo in ves nemški svet je pač in mora prepričan biti, da Bismarck razteza svoje delovanje tudi na Bolgarijo, gotovo ne v interesu slovanstva, in vendar uganjajo tako rekoč burke ž njim.

Če se vrše te novinske burke po gotovem načrtu, potem je to nekaj, kar bi bilo že peklenščeku podobno; tako utegne ta načrt slepiti ves svet, posebno pa tudi Rusijo. Ako pa se židovstvo poganja samo iz sebe za „samostojnost“ Bolgarije, potem se to godi gotovo zaradi tega, ker je laže izmazgovati pojedine male „samostojne“ državnice in narodice nego državo Rusijo, ki je začela židovska početja opazovati veliko zaresniše, nego „humanizem“ in „strpnost“ zapadne Evrope. Vsekakor pa vidi ob tej priliki Bismarck, da mu utegne židovstvo napravljati ne samo usluge, ampak tudi sitne ure, bodisi iz hudobije ali pa pozabljivosti in kratkovidnosti.

F. Podgornik.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 2. oktobra

Državni zbor bode se posvetoval najprej o urejenju plač katehetom in o bolniških blagajnicah potem pa pride pogodba z Ogersko na vrsto. Avstrijska vlada nekda, hoče jako mnogo prijenzati Ogram, da se le sklene pogodba. Državnoborska desnica bode se pa tudi še udala vladnim željam, kolikor mogoče.

Kakor poroča „Obzor“, bode že ta mesec odstopil **bosenski** civilni adlat baron Nikolić. Njegovo mesto se pa ne bode precej izpolnilo, ampak bode začasno vodil posle pl. Kučera. Vodja hrvaškega pravosodnega oddelka, Klein, pride tudi nekda na visoko mesto v Bosni.

Vnanje države.

Avstrijsko-nemški zvezi bil bi čas potekel še le konec prihodnjega leta. Zveza se je pa že sedaj podaljšala za sedem let, tako da bode trajala do konci leta 1894. Tako poroča „Budapester Tagblatt“.

V političnih krogih se zopet govori, da se bo sklicala konferenca, ki naj bi rešila **bolgarsko** vprašanje. Ali je kaka vlast že predlagala, da se snide konferenca, še ni znano. Bolgarska vlada je dolgo odlašala z odgovorom na Kaulbarsovo noto. Kaulbars je že bil primoran v soboto zahtevati odgovor v 24 urah. Na to so šli ob 6. uri zvečer ministri Načevič, Stojilov, Gešov, Radoslavov, Nikolajev in Ivančev h Kaulbarsu in mu naznanili, da ne mislijo Bolgari voliti princa Aleksandra. Volitev pa ne morejo odložiti. Kaulbars jim je pa rekel, pa delajo proti carjevi volji, da pa vendar hoče sporočiti njih odgovor v Peterburg. Car pa gotovo ne bode premenil svojih sklepov. Pismeni odgovor izročil se je včeraj Kaulbarsu. — Obsedno stanje se je odpravilo.

V petek bile so v sedmih **srbskih** volilnih okrajih dopolnilne volitve za skupščino. Povsod so zmagali vladni kandidati. Opozicija se ni udeležila volitev. 12. oktobra bode zopet sedem dopolnilnih volitev. Kdaj bodo pa volitve za ostalih 15 mandatov, še ni določeno. Opozicija se ne bode nikjer volitve udeležila, ravno tako opozicijski poslanci ne pridejo več v zbornico, ker vlada pri dopolnilnih volitvah nepostavno postopa. Po ustavi bi se bile morale vse dopolnilne volitve razpisati na jeden dan.

Ruski listi neso nič prav zadovoljni z generalom Kaulbarsom. Njim se zdi, da je pokazal še vse premalo odločnosti. Kakor ruski listi javljajo,

še general dotedaj ni mogel preprečiti agitacije za Battenberžana. Vladne osebe proti Kaulbarsu zatrjujejo, da nikdo več ne misli voliti Battenberžana knezom, mej narodom se pa močno agituje zanj. Gimnazijski učitelji nabirajo po mestih in vaseh podpisane za petico, ki zahteva, da bi princa Aleksandra zopet volili. Skoro vsi ruski listi mislijo, da Kaulbarsova misija ne bode imela posebnega uspeha. Katkov misli, da bi Rusija najbolje storila, ko bi poslala v Bolgarijo 400 ruskih častnikov, ki naj bi prevzeli vodstvo bolgarske vojske, kajti na bolgarske častnike se ni zanašati.

Turški zastopnik v Peterburgu, Šakir paša, prišel je pred nekaterimi dnevi v Carigrad. Kakor se govori, je Giers Šakir pašo pooblastil, da naj sporoči v Carigradu, da Rusija ne misli zasesti Bolgarije, niti oškodovati sultanovih pravic. Bolgarsko vprašanje bode Rusija skušala rešiti v sporazumljenju s Turčijo. Vsled tega se odločilni krogi v Carigradu vedno bolj nagibljejo na rusko stran. Vsa prizadevanja angleške diplomacije so zaman. — Turčija nadaljuje svoja oboroževanja. V drinopoljskem vilajetu ima že zbranih 84.000 vojakov, v Makedoniji 54.000 vojakov, v solunskem vilajetu 37.000 vojakov; vkupe 197.000 vojakov s 462 topovi. Konjištvu in topništvu manka konj, zategadelj je vlada sklenila kupiti 4000 konj.

Znani **angleški** politik lord Churchill, ki je član sedanje vlade, imel je v Darfordu govor o bolgarskem vprašanju. Rekel je, da je resnejši kakor vse drugo sedaj položaj v Bolgariji. Ko je vladil bil lord Salisbury minister vnunjih zadev, bilo je upanje, da bode združenje Bolgarije razvilo srečen in nezavisen narod, ki bode vedno krepkejši ter bode nazadnje rešil orijentsko vprašanje. Zarotnikom se je pa posrečilo preprečiti delo knežev in deželo pripraviti ob vladarja. Sedaj je svoboda Bolgarije, pa tudi Rumunije in Srbije v velikej nevarnosti. To resno vprašanje vzbuja veliko pozornost v Angliji. Anglija že zdavnaj simpatizuje s svobodo narodov, to je njena tradicionalna politika. Evropa se ima mnogo zahvaliti za narodno svobodo Angliji, ki je s svojim prizadevanjem Nemčijo in Nizozemsko spasla Filipa španjskega in pozneje Louisa XIV. Lord Beaconsfield rešil je 1878 leta mlade svobode balkanskim državam, ki bi bile prišle sicer z dežja turške malomarnosti pod kap ruske avtokracije. Govor ogerskega ministerskega predsednika v zbornici je pokazal, da je ohranjenje svobode in nezavisnosti balkanskih držav glavno vprašanje avstro-ogerske politike. Anglijo jako veseli, da se vlast, ki ima največ interesov, pripravlja za veliko mejnarodno delo. Že leta 1878 rekel je lord Salisbury v Manchestru, da bode Avstrija dobro varovala svobodomiselno politiko Berolinske pogodbe. Koliko bode avstrijska politika pomagala angleške, on ne more povedati. Dolžnost angleške vlade je, vse storiti, da ohrani prijateljstvo tujih držav in pomaga s svojimi soveti mirno rešiti narodna nasprotstva in mejnarodne težave. Ko bi pa okoliščine Anglijo silile, za koga se odločiti, bode Anglija gotovo simpatizovala in tudi podpirala one vlasti, ki se bodo potegovala za evropski mir in svobodo narodov. Inicijative se pa angleška vlada ne bode lotila, da ne bode osamljena. — Iz vsega tega se vidi, da bi Angleži radi, da se kdo drugi zanje potegne proti Rusiji, posebno Avstrijo bi radi zamotali v kaké nevarnosti. Kako pa Angleži žele svobode narodom, so pa baš za zadnje rusko-turške vojne pokazali.

Pruski Poljaki mislijo osnovati velik finančni zavod, kateremu bode namen, podpirati poljske veleposestnike, da jim ne bode treba prodajati posestev vladnej komisiji, katera bi potem na njih naselila nemške kmete. Nov zavod bode osnovan na delnice po 1000 mark. Gališki finančni zavodi ga bodo pa podpirali.

Vojno sodišče je že obsodilo **španjske** ustajnike General Villacampa, poročnik Serrano in pet podčastnikov je obsojenih na smrt, O generalu Villacampi se poroča, da je pravi pustolovec. Svoje politično mnenje je mnogokrat menjal. Bil je že karlist, alfonsist in republikanec.

Dopisi.

Od sv. Lorenca v puščavi 3. oktobra.

[Izv. dop.] Ob konci šolskega leta se je tudi pri nas napravila šolska veselica, pa seveda, kakor je to že navada, prav v prusofilskem duhu. Mej tem ko se drugod, kakor se to spodobi, take veselice prirejajo v sporazumljenju vseh na dotični šoli delajočih učiteljev, se pri nas to ni zgodilo, temveč vodstvo je, — ali nalašč ali po naključju, tega seveda ne vemo —, izpustilo verskega učitelja, povabilo je pa nekaj drugih prusaških tovarišev, ki so potem po svoje poveličevali nemštvo ter si zato prislužili prusko-nemških znamenj, s katerim jih je neka gospa okrasila. Otroci pa so domu idoč, zlasti tisti, ki so šli skozi trg, kakor na komando kričali „hoch“. — K tej veselici je glavno vsoto — tako je poročala Mariboržanka — uročil domači župnik č. g. T. Res lepo in vse hvalevredno je, ako kdo kaže veselje do nežne mladine, ter tudi dejansko pripomore, da jej je mogoče včasih kako veselico napraviti, vendar pa mislimo, da ni lepo in do-

stojno, ako se tak dar porabi v potujčenje naših otrok in v proslavljenje nam toliko sovražnega pruskega nemštva. Koliko lepše bi pač bilo, ako bi se tak znaten znesek porabil na kak drug način, ako bi se n. pr. nakupilo lepih daril, in bi se potem razdelila mej najprijadnejše učence, zlasti mej tiste, ki tudi v domačem jeziku dobro napredujejo. Ako bi pa že naše šol. vodstvo tega ne dovolilo, tedaj bi se pa naj to zgodilo pri izpitu iz krščanskega nauka. Tem potom bi dobil verski učitelj več veljave in zaslonbe, otroke pa bi to gotovo k tem večji pridnosti spodbudilo in po čitanju lepih knjig oživela bi se v njih tudi ljubezen do domačega jezika, kar je posebno pri nas nujno potrebno. Otroci pa bodo možem, ki jih na ta način razveselijo, gotovo hvaležni ostali. Ako že tedaj kaj žrtvujemo in kaj dobrega storimo, storimo to vsaj domači stvari v korist!

Domače stvari.

— (Presvetlega cesarja imendan) praznoval se je danes jako slovesno. Učilišča so imela v navadnih cerkvah slovesno sv. mašo, vojaštvo tukajšnje pa ob 9. uri v nunski cerkvi. V stolni cerkvi služil je stolni dekan dr. pl. Pauker (knezoškof dr. Misija odpeljal se je k pogrebu knezoškofa dr. Funder-ja v Celovec) slovesno sv. mašo, pri kateri so bili prisotni stolni kapitelj, deželni predsednik baron Winkler in mnogo uradnikov deželne vlade, finančne direktije in prokurature, pošte, deželne sodnije predsednik Kočvar in državni pravdnik Perše, cesarski svetnik Murnik, kot zastopnik deželnega glavarja, kupčijske zbornice predsednik Kušar, župan Grasselli, vodje in učitelji srednjih in ljudskih šol in polno počožnega občinstva.

— (Imenovanja.) Sodnijska pristava gg. Josip Hauffen v Kamniku in dr. Fran Gross na Ptuji imenovana sta pristava pri deželni sodnji v Ljubljani. G. Weikhard Gaudini v Žužemberku imenovan je pristavom pri okrožni sodnji v Rudolfovem. Naslednji gg. avskultantje imenovani so sodnijskimi pristavi: Viktor Verderber v Ilirsko Bistrico, Filip Kermek v nadsodnijo graško; dr. Ivan Kuder v Ilirsko Bistrico; Rajko Doležalek v Metliki; dr. Eduard Volčič v Žužemberk, Ivan Cizej v Idrijo. Premeščeni so nastopni gg. sodnijski pristavi: Josip Starič iz Ilirske Bistrice v Litijo, Ernest Ferik iz Idrije v Vipavo, Josip Potrato iz Metlike v Kamnik.

— (Drobne vesti) Premeščen je g. Lovro Kramberger, kaplan v Trbovljah, k sv. Križu pri Ljutomeru. — Kapelanija v Trbovljah ostane za zdaj izpraznjena. — Gosp. Josip Grmek, kancelist v Kostanjevici, premeščen je k okr. sodnji v Maribor na Drave desnem bregu. — Namesto g. Gnezde je učiteljem veronauka na dekliški šoli in na II. mestni deški šoli (na Grabnu) imenovan g. Karlin, kapelan pri sv. Jakobu. — Gosp. Ivan Resman, železniški uradnik v Trstu, premeščen je v Alo na Tirolskem. Ekskuredna šola na barji premenjena je v redno šolo. Učiteljem in vodjo na tej šoli imenovan je g. Funtek.

— (Deželni glavar grof Thurn-Valsassini.) odšel je danes v Kranj, da se kot predsednik kmetijske družbe udeleži tamošnje regionalne razstave goveje živine in razdelitve darov.

— (Jednakopravnost slovensčine.) Umirovljeni kapelan g. Breznik pri sv. Anraši v Slovenskih Goricah je pri Ptujскеj davkariji zahteval slovenske plačilne pole, a ta se mu ni dovolila in ob enem plača 25 gld. mesečnih ustavila. Kapelan se pritoži, pa še ni dobil odgovora, čeravno je že meseca julija t. l. pritožbo uročil.

— (Ljubljanske šole) so vse prenapoljene in učenci so v posamičnih razredih kakor slavniki natlačeni, kar se ne vjema niti z pedagogičnimi niti z zdravstvenimi načeli. Povedali smo že, da imata v prvem gimnazijskem razredu slovenski paralelki po 79 dijakov in da je 3. tretje paralelke tako nujno treba, kakor ribi vode. A doslej o tretje paralelki še ni sledu. Še huje se pa godi na I. mestni deški šoli. V posamičnih razredih je nad 100 učencev. V III. razredu so v enem oddelku 104 učenci, a 20 jih še pride, kadar bode prostora. V četrtem razredu pa za cel oddlek ni prostora in otroci že nad 14 dni doma premišlujejo, kdaj se dobi za nje kaka soba. V tej zadevi je baje odšla prošnja do ministerstva, a dokler je ni nazaj, se nekda ne sme prodreti zid in tako tudi nova soba ne odpreti. Z ozirom na učitelje, ki so

